

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 277)

Sep (1) / 2018

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	8
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	12
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	17
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	25

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 97)

26. விச்வம் ஜாக்ரத்பத ஈசாநம் ஸர்வேந்த்ரிய ஸமீரகம்

போக்தாரம் சப்த பூர்வாணாம் பஞ்சாநாம் விஷயாத்மநாம்

பொருள் - விச்வம் என்பது, விழிப்பு நிலையில் உள்ளபோது, அந்த நிலையின் அதிஷ்டான தேவதை ஆகும். அந்த நிலையில் இந்த்ரியங்களை அந்த தேவதையே செயல் புரிய வைத்து, சப்தம் போன்ற ஐந்து விஷயங்களையும் அனுபவித்து, மற்றவரை அனுபவிக்கவும் செய்கிறது.

27. அநிருத்தாத்மகம் தம் ச சிந்தயேத் ப்ரதமாஷ்டரம்

தம் ஸோபகரணம் தேவமகாரே ப்ரவிலாப்ய து

28. அகாரம் தைஜஸே தேவே ப்ரத்யும்நே ஸ்வப்நவர்த்மகே

அந்த:கரண வருத்தீநாம் ப்ரேரகே ப்ரவிலாபயேத்

பொருள் - உபாஸகன் ஒருவன், அநிருத்தனாகவே உள்ள அந்த விச்வத்தை, முதல் எழுத்தான “அ” என்பதாகவே த்யானிக்கவேண்டும். அதன் பின்னர் அந்த தேவதையை, அதன் உபகரணங்களுடன் “அ” என்பதில் லயிக்கும்படிச் செய்யவேண்டும். தொடர்ந்து அந்த எழுத்தை, தைஜஸ தேவதையான ப்ரத்யும்நனிடம் லயிக்கும்படிச் செய்யவேண்டும். இந்த தேவதையே ஸ்வப்ந நிலையின் அதிஷ்டான தேவதையாக இருந்து, அனைத்து இந்த்ரியங்களையும் இயங்க வைக்கிறது.

29. தம் ஸோபகரணம் தேவமுகாரே ப்ரவிலாபயேத்
உகாரம் சேச்வரே ப்ராஜ்ஞே ஸங்கர்ஷணதநுஸ்திதே
30. ஸுஷுப்திபதகே சாச்வத் ப்ராணாதி ப்ரேரகே விபௌ
விலாப்ய தம் ச தேவேசம் துர்ய ஸம்ஸ்தே அர்த்தமாத்ரகே
31. ஜ்ஞாநாநந்தமயே தேவே வாஸுதேவே விலாபயேத்
துர்யாதீதே ச தத் துர்யம் லக்ஷ்மீநாராயணாத்மநி

பொருள் – தொடர்ந்து அந்த தேவதையை, அதன் உபகரணங்களுடன் “உ” என்பதில் லயிக்கும்படிச் செய்யவேண்டும். தொடர்ந்து அந்த எழுத்தை, ப்ராஜ்ஞ தேவதையும் அனைத்தும் அறிந்தவனும் ஆகிய ஸங்கர்ஷணனிடம் லயிக்கும்படிச் செய்யவேண்டும். இந்த தேவதையே ஸுஷுப்தி நிலையின் (ஆழ்ந்த உறக்கம்) அதிஷ்டான தேவதையாக இருந்து, சுவாசத்தை இயங்க வைக்கிறது. தொடர்ந்து அந்த தேவதையை, அதன் உபகரணங்களுடன் “ம” என்னும் எழுத்தில் லயிக்கும்படிச் செய்யவேண்டும். தொடர்ந்து அந்த எழுத்தை, அனைத்து தேவதைகளுக்கும் தேவதையான வாஸுதேவனிடம் லயிக்கும்படிச் செய்யவேண்டும். இந்த தேவதையே துரிய நிலையின் அதிஷ்டான தேவதையாக, ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் நிறைந்ததாக உள்ளது. தொடர்ந்து அந்த தேவதையை, அதன் உபகரணங்களுடன் அரை மாத்திரை கொண்ட பிந்துவில் லயிக்கும்படிச் செய்யவேண்டும். தொடர்ந்து அந்த பிந்துவை, துரிய நிலைக்கும் அப்பால் உள்ள லக்ஷ்மீநாராயணனிடம் லயிக்கும்படிச் செய்யவேண்டும்.

குறிப்பு – இங்கு ஒரு சிலர், “ம” என்னும் எழுத்தைத் தனியாக உரைக்காமல், அந்த இடத்திலேயே அரை மாத்திரை கொண்ட எழுத்தாக உரைப்பர். ஆனால், இவ்விதம் கொண்டால், இங்கு உபாஸிக்கப்படும் மூன்றரை மாத்திரை கொண்ட “ஓம்” என்பது முழுமை அடையாமல் போகும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 277)

அதிகரணம் - 9 - அபஸூத்ராதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - ப்ரஹ்மவிய்யையில் சிலருக்கு அதிகாரம் உள்ளதா என்று ஆராயப்படுகிறது.

1-3-33 ககஸ்ய தத் அநாதர ச்ரவணாத் ததா ஆத்ரவணாத் ஸுச்ச்யதே ஹி

பொருள் - ஹம்ஸத்தின் (அன்னம்) நிந்தையாகக் கூறப்பட்ட வாக்கியத்தைக் கேட்டதால், அப்போது ஓடுவதால், ஜாநச்ருதியின் சோகம் உணர்த்தப்பட்டது.

குறிப்பு - (இது ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் உள்ள பகுதி அல்ல. இங்கு ஜாநச்ருதி என்றும், ரைக்வர் என்றும் இருவரைப் பற்றி கூறப்பட உள்ளதால், அவர்கள் குறித்து விளக்கப்படுகிறது) இந்தக் கதை சாந்தோக்ய உபநிஷத்தின் நான்காவது ப்ரபாடகம் கண்டம் ஒன்றில் உள்ளதாகும். இது ஸம்ஸர்க்கவிய்யை என்பதை விளக்குவதாகும். முன்பு ஒரு காலத்தில் ஜாநச்ருதி என்னும் ஒரு அரசன் இருந்தான். அவன் மிகுந்த தர்மசிந்தனை கொண்டவனாகவும், அனைவருக்கும் அன்னதானம் செய்பவனாகவும் விளங்கினான். கோடை காலத்தின் ஒருநாள் இரவில், காற்று வாங்குவதற்காக அவ்வரசன் தன்னுடைய அரண்மனையின் உப்பரிக்கையில் படுத்திருந்தான். அப்போது அங்கு அந்த அன்னப்பறவைகள் பறந்து வந்தன. அப்போது ஒரு அன்னம் மற்றொரு அன்னத்திடம், “அடேய் தூரப்பார்வை

அற்றவனே! அதோ பார், எப்போதும் அன்னதானம் செய்தபடி உள்ளதால் ஜாநச்ருதியின் தேஜஸ் என்பது ஸ்வர்க்கலோகம் வரை பரவி நிற்கிறது. ஆகவே நீ அதனை நெருங்கிச் செல்லாதே. அது உன்னை எரித்துவிடும்”, என்றது. இதனைக் கேட்ட இரண்டாவது அன்னம் முதல் அன்னத்திடம், “இந்த அற்பமான அரசனுக்கு நிரம்ப கீர்த்தி உள்ளது போன்று நீ இவனைக் குறித்து மிகவும் புகழ்கிறாயே! வண்டியுடன் உள்ள ஸயுக்வான் என்னும் ரைக்வரைக் கூறுவது போன்று நீ இந்த அரசனை எண்ணினாயோ?”, என்று கேட்டது. அப்போது முதல் அன்னம், “நீ குறிப்பிடும் ரைக்வர் என்பவர் யார்? அவரைக் குறித்து நான் அறிந்து கொள்ள ஆவலாக உள்ளேன்”, என்றது.

இதற்கு இரண்டாவது அன்னம், “இந்த உலகத்தில் உள்ளவர்கள் யாராக இருந்தாலும், அவர்கள் செய்யும் நல்ல செயல்கள் எதுவாக இருந்தாலும் அது ரைக்வர் செய்யும் செயலிலேயே அடங்கிவிடும். அவருடைய அறிவு, த்யானம் போன்ற பலவற்றில் அனைவருடையதும் அடங்கும். அப்படிப்பட்டவரைக் குறித்தே நான் உன்னிடம் கூறினேன்”, என்றது. தன்னை இவ்விதம் அவமரியாதையாகப் பேசியதைக் கேட்ட ஜாநச்ருதி, இரவு முழுவதும் உறக்கம் இன்றித் தவித்தான். பொழுது விடிந்தவுடன் தன்னுடைய தேரோட்டியை அழைத்தான். அவனிடம், “ரைக்வர் என்பவர் எங்கு உள்ளார் என்பதைக் கண்டுபிடித்து, நான் அவரைக் காண விரும்புவதாகக் கூறி அவரை இங்கு அழைத்து வா”, என்று கட்டளையிட்டான். அவனும் சென்று பல இடங்களில் தேடிய பின்னர், ஒற்றை மாடு பூட்டப்பட்ட வண்டியில் இருந்த ஒருவரே ரைக்வர் என்று அறிந்து கொண்டு, ஜாநச்ருதியிடம் இதனைக் கூறினான். இதனை அறிந்த ஜாநச்ருதி, அந்த ரைக்வருக்கு அறுநூறு பசுக்கள், காசுமாலை, தேர் ஆகியவற்றை அளித்து, சாந். (4-2-2) - நு ம ஏதாம் பகவோ தேவதாம்சாதி யாம் தேவதாம் உபாஸ்ய - நீங்கள் எந்தத் தேவதையை உபாஸிக்கிறீர்களோ அதனை எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும் - என்று கேட்டான். இதற்கு ரைக்வர், சாந். (4-2-3) - ஹாரே த்வா ஸூத்ர தவைவ ஸஹ கோபி: - ஸூத்ரனே! இந்தப் பசுவும் ஹாரமும் உன்னிடமே இருக்கப்படும் - என்று கோபத்துடன் உரைத்தார். பின்னர் சமாதானம் அடைந்தவராக, சாந். (4-2-5) - ஆஜஹாரேமா: ஸூத்ர அநேந ஏவ முகேந ஆலாபிஷ்யதா: - ஸூத்ரனே! நீ சிறந்த காணிக்கைகள் அளித்தாய். என்

மூலம் உபதேசம் பெறுவாயாக - என்று கூறி, ப்ரஹ்மவித்யையை அவனுக்கு உபதேசித்தார். இதனைக் குறித்தே இந்த அதிகரணம் உள்ளது.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 277)

“வ்ரஜ” என்பது விதிக்கப்படுவதில்லை என்பது போன்ற வாதங்களை
மறுத்தல்

மூலம் – இவ்விடத்தில் சிலர் “வ்ரஜ” இத்யாதி விதிகளை அந்யபரங்களாக்கி “யோ அந்யதா ஸந்தமாத்மாநம் அந்யதா ப்ரதிபத்யதே | கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்ம அபஹாரிணா”, “யமோ வைவஸ்வதோ ராஜா யஸ்தவைஷ ஹ்ருதி ஸ்தித: | தேந சேதவிவாதஸ்தே மா கங்காம் மா குரூந் கம:”, “ஆத்மதாஸ்யம் ஹரே: ஸ்வாம்யம் ஸ்வபாவம் ச ஸதா ஸ்மர” இத்யாதிகளில் தாத்பர்ய கதிகளையும் பராமர்சியாதே இவற்றைக் கொண்டு சாஸ்த்ர ஜந்ய ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமொழிய வேறு முமுக்ஷுவுக்கு அநுஷ்டேயமாயிருப்பதோர் உபாயமில்லை என்பார்கள். இது பக்தி ப்ரபத்த்யாதி விதி ஸ்வாரஸ்ய விருத்தம். ராக ப்ராப்த ச்ரவண மநநங்களாலே ஸித்தமான சாஸ்த்ர ஜந்ய ஜ்ஞாநத்தை விதிக்கவும் வேண்டா.

விளக்கம் – இங்கு ஒரு சிலர் “வ்ரஜ” என்பது ஒரு விதிமுறை போன்று விதிப்பது அல்ல என்று கூறுவர். இவர்கள், மஹாபாரதம் உத்யோக பர்வம் (41-37) - யோ அந்யதா ஸந்தமாத்மாநம் அந்யதா ப்ரதிபத்யதே | கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்ம அபஹாரிணா – ஸர்வேச்வரனுக்குச் சொந்தமாக உள்ள ஆத்மாவை சுதந்திரமானவன் என்று எண்ணும் ஒருவன் ஆத்மாவைக் களவு செய்தவன் ஆகிறான்; அவன் எத்தகைய பாபங்களைத்தான் செய்யவில்லை - என்றும், மநுஸ்ம்ருதி (6-92) - யமோ வைவஸ்வதோ ராஜா யஸ்தவைஷ ஹ்ருதி ஸ்தித: | தேந சேதவிவாதஸ்தே மா கங்காம் மா குரூந் கம: - ஸூர்யமண்டலத்திலும் இதயத்திலும் வசிக்கின்ற பரமாத்மாவுக்கு விரோதமாக நடல்லாமல் இருந்தால்

கங்கைக்கும் குருசேஷத்திற்கும் செல்லவேண்டாம் - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வம் - ஆத்மதாஸ்யம் ஹரே: ஸ்வாம்யம் ஸ்வபாவம் ச ஸதா ஸ்மர - ஆத்மாவானது ஸ்ரீஹரிக்கு இயல்பாகவே அடிமையானது என்று எப்போதும் எண்ணியபடி இருப்பாயாக - என்றும் கூறப்படுகின்ற பல வாக்கியங்களுடைய உண்மையான கருத்தை அறியாமல், இந்த வாக்கியங்கள் மூலமாகவே “சாஸ்த்ரங்கள் மூலமாக அறியப்படுவதான ஜீவாத்மா மற்றும் பரமாத்மா ஸம்பந்தம் என்பதை மட்டும் அறிந்தாலே போதுமானது; முமுக்ஷுவுக்கு வேறு உபாயம் ஏதும் இல்லை” என்று உரைக்கிறார்கள். இது பக்தி மற்றும் ப்ரபத்தி ஆகிய விதிகளுக்கு முரண்பட்ட கருத்தாகும். கேட்டல், சிந்தித்தல் போன்றவற்றால் உண்டாகின்ற சாஸ்த்ர ஞானம் என்பது, விருப்பத்தால் உண்டாகிறதே அல்லாமல், எதனாலும் விதிக்கப்பட்டு வருவதில்லை.

மூலம் - அவிதேய ஜ்ஞாநத்தை மோக்ஷஸாதநமாகச் சொல்லுவார்க்கு விதி விரோதாதி தோஷங்களும் வரும் என்று ஸாதித்ததிநே. ஆன பின்பு ஸர்வ விதித்யாதி நிஷ்டரான முமுக்ஷுக்களுக்கும் பொதுவாய்ப் பரம்பரயா உபகாரகமான ஜீவ பரமாத்ம ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம் சாஸ்த்ரத்தாலே பிறந்தவனுக்கு நம்முடைய ஸ்வாமியாய் நிரதிசய போக்யனான ஸ்ரீய:பதியைப் ப்ராபிக்கைக்கு விரகு எது என்கிற உபாயாகாங்க்ஷை பிறந்தவளவில் இங்கே அவ்வோ அதிகாரி விசேஷ அநுரூபமாக விதிக்கப்படுகிற ஜ்ஞாநாந்தரங்கள் பக்தி ப்ரபத்திகள். அவற்றில் ப்ரபத்தியாவது “யத் ஸம்ரக்ஷயதயா அர்ப்யதே” இத்யாதிகளிற்படியே ஸபரிசுரமான ஸ்வரக்ஷாபர ஸமர்ப்பணம். இது ஸம்பந்த அநுஸந்தாந கர்ப்பமாக வேண்டுமென்கைக்காக, ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம் ப்ரபத்தியென்று சொன்னார்களத்தனை. இப்பரந்யாஸ ரூப ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூப பரிசுர அதிகாராதிகளை முன்பே பரக்கச் சொன்னோம்.

விளக்கம் - விதிக்கப்படவேண்டாத ஞானம் என்பது மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனம் என்று சிலர் கூறலாம்; இவ்விதம் கூறினால், விதிமுறைகளுக்கு விரோதம் போன்ற தோஷங்கள் வரலாம் என்று ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் கூறப்பட்டது. இவ்விதம் கொள்ளும்போது, முமுக்ஷுக்கள் எந்த வித்யையைக் கைக்கொண்டாலும், ஜீவாத்மா மற்றும் பரமாத்மா ஆகியோருக்கு இடையே உள்ள ஸம்பந்தத்தைக்

குறித்த ஞானம் என்பதே மறைமுகமாக உதவுவதாக உள்ளது. இத்தகைய ஞானத்தை முமுக்ஷு ஒருவன் தகுந்த சாஸ்திரம் மூலம் அறிந்த பின்னர், “நம்முடைய ஸ்வாமியும், எல்லையற்ற இனிமை உள்ளவனும் ஆகிய மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனை அடைவதற்கான வழி எது?” என்று அறிவதற்கான ஆசை உண்டாகிறது. இவ்விதமான அதிகாரிக்குத் தகுந்தபடி விதிக்கப்படுவது என்னவென்றால், ஞானம் என்னும் வடிவத்தைக் கொள்கின்ற பக்தி மற்றும் ப்ரபத்தி ஆகும். இவற்றில் ப்ரபத்தி என்பது, அஹிர்யுத்திய ஸம்ஹிதை (52-36) - யத் ஸம்ரக்ஷ்யதயா அர்ப்யதே - யாரிடம் இந்த ஜீவாத்மாவைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பை அளிக்கவேண்டும் - என்றுள்ள வாக்கியங்களின்படி, தன்னைக் காக்கும் அனைத்து பொறுப்புகளையும் அவனிடம் அளிப்பதே ஆகும். இத்தகைய ப்ரபத்தி என்பது ஜீவாத்மா மற்றும் பரமாத்மா ஆகியோருக்கு இடையே உள்ள ஸம்பந்தத்தைக் குறித்த ஞானத்துடன் கைக்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்பதை உணர்த்துவதற்காகவே இத்தகைய ஞானம் என்பதே ப்ரபத்தி என்று கூறினார்கள். தன்னுடைய பாரத்தை அவனிடம் ஸமர்ப்பணம் செய்வதாகிய ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூபம், அங்கங்கள் மற்றும் அதிகாரிகள் குறித்து முன்பே விரிவாக உரைத்தோம்.

“ஏக” என்பதன் பொருள் சுருக்கம்

சாதனமும் நற்பயனும் நானே யாவன்

சாதகனும் என் வயமாய் என்னைப் பற்றும்

சாதனமும் சரணநெறி அன்றுனக்குச்

சாதனங்கள் இந்நிலைக்கோர் இடையினில்லா

வேதனை சேர் வேறங்கம் இதனில் வேண்டா

வேறெல்லா நிற்கு நிலை நானே நிற்பன்

தூதனுமாம் நாதனுமாம் என்னைப் பற்றிச்

சோகம் தீரென உரைத்தான் சூழ்கின்றானே

பொருள் - “உபாயமாகவும், நல்ல பயனாகவும் நானே நிற்பேன். உபாயத்தைக் கைக்கொள்பவன் எனக்கு வசப்பட்டவனாக நின்று, என்னையே சரணம்

அடைவான். உனக்குச் சரணாகதி என்பது பலனை ஏற்படுத்தவல்லது மட்டுமே அல்லாமல் நேர் உபாயம் அல்ல. பக்தி முதலான உபாயங்கள் இத்தகைய சரணாகதிக்கு துணை அல்ல. மிகுந்த சிரமத்துடன் இயற்றவல்ல மற்ற அங்கங்கள் ஏதும் சரணாகதிக்கு அவசியம் இல்லை. மற்ற உபாயங்கள் அனைத்தும் நிற்கின்ற இடத்தில் நின்று நானே பலனை அளிப்பேன். தூது செல்லும்படி எளியவனாகவும், ஸ்வாமியாகவும் உள்ள என்னைச் சரணம் புகுந்து உனது சோகத்தைப் போக்கிக் கொள்வாயாக”, என்று உரைத்த ஸர்வேச்வரன், தானே நம்மை விடாமல் சூழ்ந்து கொள்கிறான்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 97)

222. (1) ஈசனையீச னீசன் பாலென்ன ஏர்கொள்வானத்தும் ஆயேயென்கிற வ்யாப்தி நிறம் பெறத் தனிக்கோல் செலுத்தும் ஸர்வ நியந்தா, ஒழிவில் காலத்துக்குச் சேரப் பூர்வபோகங்களை யோதுமாலெய்தின சபலத்துக்குச் சேர ஸமகாலமாக்கிப் [2] போதால் வணங்காமை தீர்த்த ப்ரணயித்வத்திலே காதல் மையல் ஏறிய பித்தாய், [3] தேசதூரத்துக்குக் கூவியுங் கொள்ளாயென்றது தீரக் கண்ட சதிரையும் ஒரு நிலமாகக் காட்ட, வீவிலின்பம் கூட்டினையென்று முக்தபோக மாநஸ ப்ராப்தி பலமான தேவதாந்தர ஆத்மாத்மீய லோக யாத்ரைச்வ்யாசஷ்டரங்களில் வைராக்க்யம், உன்னித்து உயிருடம்பினால் கொடுவுலகம் வேட்கையெல்லாமொழிந்தே னென்னவுடையரானவர், [4] ஒரு நாயகமென்று ராஜ்ய ஸ்வர்க்காத்மாநுபவ அல்பாஸ்திரத்வ ஸாவதிகத்வாதிகளையும், [5] ஆடு கள்ளிறைச்சி கருஞ்செஞ்சோறாகிற நிந்த்யங்களாலே இளந்தெய்வத்துக்கு இழைத்தாடும் நிஹீந்தையையும், [6] பேச நின்ற தேவதாஜ்ஞாநா சக்தி ஸாபேஷ்டத்வாதிகளையும் [7] இலிங்கத்து விளம்பும் பாஹ்ய குத்ருஷ்டி மத தமோநிஷ்டதையையும் சொல்லி, ஓடிக்கண்டீர் (8) கண்டும் தெளியகில்லீர் அறிந்தோடுமின் ஆட்செய்வதே உறுவதாவதென்று விரக்தி பூர்வகமாக ஆச்ரயணத்தை ருசிப்பிக்கிறார் நாலாம்பத்தில்.

அவதாரிகை - நாலாம்பத்தால் கீழ்ச் சொன்ன வ்யாப்தி, ஆகாச வ்யாப்தி போலன்றிக்கே நிறம் பெறும்படி, “அந்த: ப்ரவிஷ்டச் சாஸ்தா ஜநாநாம்”, “ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி”, “சாஸ்தா விஷ்ணுரசேஷஸ்ய ஜகத:”, “சாஸ்தா சராசரஸ்யைக:” இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே, ஸ்வ வ்யதிரிக்த ஸமஸ்த

வஸ்துக்களின் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகள் ஸ்வாதீநமாம்படி நியமித்துக்கொண்டு போருகையாலே ஸர்வநியந்தாவாயிருக்கிறவன்*, “ஒழிவில் கால”த்தில் கைங்கர்யாபிநிவேசம் போலே, தேச கால விப்ரக்ருஷ்டமான அபதாநங்களை தத் தத் தேச கால விசிஷ்டமாக அநுபவிக்க வேணுமென்று அதிசாபலம் பண்ணின விவர்க்கு, காலோபாதியைக் கழித்து ஸமகாலமாக்கி அநுபவிப்பித்து, இவருடைய இழவைத் தீர்த்து, இவருடைய கரணத்ரய வ்யாபாரத்தையும் போக்யமாகக் கொள்ள,

விளக்கம் - கடந்த பத்தில், அதாவது மூன்றாம் பத்தில் கூறப்பட்டதான, எங்கும் வ்யாபித்து நிற்கும் குணமானது, ஆகாசம் போன்று அல்லாமல் நிறம் பெறும் விதத்தை, அந்த: ப்ரவிஷ்டச் சாஸ்தா ஜநாநாம் - ஆத்மாக்கள் அனைத்திலும் புகுந்து நியமனம் செய்து - என்றும், ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி - ஆத்மவிற்குள் புகுந்து நியமிக்கிறான் - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-17-20) - விஷ்ணுரசேஷஸ்ய ஜகத: - அனைத்து ஜகத்தையும் நியமிப்பவன் விஷ்ணுவே - என்றும், சாஸ்தா சராசரஸ்யைக: - அசையும் மற்றும் அசையாப் பொருள்கள் அனைத்தையும் நியமிப்பவன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தன்னைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட அனைத்து வஸ்துக்களுடைய “அவை கர்மம் செய்தல், செய்யாமல் இருத்தல்” போன்றவை தனக்கு அடிபணிந்து நடக்கும்படியாக அவற்றை நியமித்துக் கொண்டு இருப்பதால், அனைத்தையும் நியமிப்பவனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன், திருவாய்மொழி - ஒழிவில் காலம் - என்பதில் கூறப்பட்ட கைங்கர்ய ஆசை போன்று, வேறு இடம் காலம் ஆகியவற்றில் முடிந்து போன அவதாரங்களுடைய செயல்களை அந்தந்த இடம் மற்றும் காலத்தைப் போன்றே அநுபவிக்கவேண்டும் என்று மிகுந்த ஆசை கொண்ட நம்மாழ்வாருக்கு, காலத்தால் ஏற்படும் வேறுபாட்டை நீக்கிக் கொடுத்து, சமகாலமாக மாற்றி, அவரை அநுபவிக்கும்படிச் செய்து, அவருடைய இழப்பை நீக்கி, அவர் தம்முடைய மனம் வாக்கு மற்றும் சரீரத்தால் செய்யும் அனைத்தையும் இனியதாகவே கொண்டான்.

வ்யாக்யானம் - அந்த ப்ரணயித்வத்திலே தோற்று விரஹதசையில் ஸத்ருச பதார்த்தங்களையும் ஸம்பந்தி பதார்த்தங்களையும் அவனாகக் கருதும்படி பித்தேறி, தேச விசேஷத்தில நுபவத்தை யாசைப்பட்டுக் கூப்பிட, அவ்விழவு தீரும்படி,

“வைகுண்டேது பரே லோகே” இத்யாதிப்படியே தேச விசேஷத்திலே பெரியபிராட்டியாரும் தானுமே போக்தாக்களாயிருக்கிற விருப்பைக் கிட்டியநுபவித்தாப் போலே ப்ரத்யக்ஷமாம்படி யநுபவிப்பிக்க வநுபவித்து, இப்படி முக்த போக்தயை மாநஸமாக ப்ராபித்து, அதுக்கு பலமான தேவதாந்தராதிகளில் வைராக்யத்தையுடையரான விவர் ஐச்வர்ய கைவல்யங்களின் அல்பாஸ்திரத்வ ஸாவதிகத்வாதி தோஷங்களையும், நிந்த்ய பதார்த்தங்களாலே க்ஷத்ர தேவதா பஜநம் பண்ணுமதின் நிஹீநதையையும், ப்ரசம்ஸாபர வாக்யங்களாலே சொல்லப்பட்டு பகவத் விபூத்யூதராயிருக்கச் செய்தே, அவனோடே விகல்பிக்கலாம்படி அவன் கொடுத்த ஐச்வர்யத்தையுடையராயிருக்கிற ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுடைய அஜ்ஞாநாதிகளையும், பாஹ்ய குத்ருஷ்டி மதங்களின் தமோநிஷ்டதையையும் வெளியிட்டு,

விளக்கம் - இவ்விதம் அவற்றை இனிமையானதாக ஏற்றுக்கொண்டு அவனுடைய தடையற்ற காதலில் நம்மாழ்வார் தோற்றார்; ஆகவே காதலனை விட்டு பிரிந்த காதலியின் நிலையை அடைந்தார்; அந்த நிலையில் அவனைப் போன்றே உள்ள பொருள்கள் மற்றும் அவனுடன் தொடர்பு கொண்டுள்ள பொருள்கள் ஆகிய அனைத்தையும் அவனாகவே எண்ணும்படியாகப் பித்தரானார். இதனால் பரமபதத்தில் உள்ள அனுபவத்தையும் விருப்பம் கொண்டு அழைத்தார். அப்போது நம்மாழ்வாருடைய இந்தக் குறை நீங்கும்படியாக வைகுண்டேது பரே லோகே - அனைத்திற்கும் நாதனாக உள்ள விஷ்ணு ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் உள்ளான் - என்பதற்கு ஏற்ப பரமபதத்தில் பெரியபிராட்டியாரும் தானுமாக அனைவரும் அனுபவிக்கும்படி உள்ள இருப்பை அங்கு வந்து அனுபவித்தது போன்று, காட்சி மூலமாக இவர் இங்கேயே அனுபவிக்கும்படியாகச் செய்தான். அதனை நம்மாழ்வார் அனுபவித்து, இவ்விதம் முக்தர்கள் மட்டுமே அனுபவிக்கவல்ல இன்பத்தை மனதால் அடைந்து, அதன் பலனாக உள்ள “மற்ற தேவதைகளிடம் ஈடுபாடு கொள்ளாமை” என்ற நிலையை அடைந்தார். ஐச்வர்யம் மற்றும் ஆத்ம அனுபவம் என்ற கைவல்யம் ஆகியவற்றின் அற்பத்தன்மை, நிலையற்ற தன்மை, எல்லையுடன் கூடிய தன்மை முதலான தோஷங்களையும்; ஆராதிப்பதன் தாழ்வையும்; புகழ்வதற்காகவே கூறப்பட்ட வாக்கியங்கள் மூலம் உரைக்கப்பட்டு பகவானுடைய செல்வமாகவே உள்ளபோதிலும் அவனை காட்டிலும்

முதன்மையானவர் என்று அவன் அளித்த ஐச்வர்யங்களைக் கொண்டுள்ள நாம்முகன் மற்றும் ருத்ரன் போன்றவர்களுடைய அஜ்ஞானத்தையும் மற்ற மதங்களும், வேதங்களுக்கு விரோதமாகப் பொருள் கூறுகின்ற மதங்களும் தாமஸ குணங்களில் ஊன்றியபடி உள்ளன என்பதையும் வெளிப்படுத்தினார்.

வ்யாக்யானம் - தேவதாந்தரங்களை யாச்ரயித்து தத் பலமும் கைகண்டிகோள் ஜகந்நிகரணாதி திவ்ய சேஷ்டிதங்களாலே, ஸர்வேச்வரனே ரக்ஷகன், அல்லாதாரடைய தத் ரக்ஷ்ய பூதரென்னுமர்த்தத்தை சாஸ்த்ர முகத்தாலே கண்டு வைத்தும் தேறமாட்டி கிறிலிகோள், இப்படி நீங்கள் தேறாமெக்கடி அவனிட்ட வழக்கான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம், தத் விமோசநோபாயமும் அவன் திருவடிகளிலாச்ரயண மென்றறிந்து ததாச்ரயணத்தைப் பண்ணி இத்தைத் தப்பப்பாருங்கோள்; அவன் திருவடிகளிலே கைங்கர்யமே உங்களுக்குச் சீரிய புருஷார்த்தமென்று ப்ரயோஜநாந்தர தேவதாந்தர விரக்தி முன்னாக பரதேவதையும் பரமப்ரயோஜநமும் அவனே, அவன் விஷயத்தில் கைங்கர்யமுமே யென்றுபதேசித்து, பகவதாச்ரயணத்தை ருசிப்பிக்கிறா ரென்கிறார்.

விளக்கம் - “மற்ற தேவதைகளை அண்டி நின்று வணங்கி, அதன் மூலம் நீங்கள் பலன்களைப் பெற்றீர்கள். இந்த ஜகத் முழுவதையும் உட்கொள்பவன் போன்ற லீலைகள் கொண்ட ஸர்வேச்வரனே காப்பவன் ஆவான், மற்ற அனைவருமே அவனால் காப்பாற்றப்படுபவர்கள் என்பதைத் தகுந்த சாஸ்த்ரங்கள் மூலம் கண்டாலும் நீங்கள் உணராமல் உள்ளீர்கள். இவ்விதம் நீங்கள் உணராமல் உள்ளதற்குக் காரணம், அவன் அளித்த இந்தச் சரீர ஸம்பந்தமே ஆகும். இந்த சரீரத்தை விடுவதற்காக உபாயத்தையும், அது அவன் திருவடிகளை அடைதலே ஆகும் என்பதையும் அறிந்துகொண்டு, அதனை அண்டி நின்று, இதிலிருந்து தப்புவதற்கு முயல்வீராக. அவனுடைய திருவடிகளில் செய்யப்படும் கைங்கர்யம் மட்டுமே உங்களுக்கு மிகவும் உயர்ந்த பேறு என்று அறிந்து கொண்டு, மற்ற பயன்கள் மற்றும் மற்ற தேவதைகள் ஆகியவற்றை விரும்பாமை என்பதை முன்னிட்டுக்கொண்டு, மிகவும் உயர்ந்த தெய்வமும் மிகவும் உயர்ந்த பயனும் அவன் மட்டுமே ஆவான், அவன் விஷயத்தில் செய்யப்படும் கைங்கர்யமே உயர்ந்த

பேறு", என்று பலவிதமாக உபதேசம் செய்து, அவனை அண்டி நிற்பதில் உள்ள ருசியை நான்காம் பத்தில் மூட்டுகிறார்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 242)

3-9-9 வாய்கொண்டு மானிடம் பாடவந்த கவியே னல்லேன்

ஆய்கொண்ட சீர்வள்ளல் ஆழிப்பிரானெனக்கே யுள்ளன்

சாய்கொண்ட இம்மையும் சாதித்து வானவர் நாட்டையும்

நீ கண்டு கொள்ளென்று வீடுந் தரும் நின்று நின்றே

பொருள் - அடையப்படவேண்டிய இலக்கைத் துதிப்பதற்கு உரியதான வாக்கு கொண்டு, அடையப்படவேண்டாத இலக்கான மனிதர்களைத் துதிப்பதற்காக வந்த கவி நான் அல்லன். வேதாந்தங்களில் விரிவாக ஆராயப்பட்டதான ஆனந்தம் போன்ற குணங்கள் பல கொண்டவனும், அவற்றை அனைவருக்கும் அளிப்பவனும், சிறந்த சக்கரத்தாழ்வானைக் கொண்டவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன் எனக்காக உள்ளான். அவன் மிகுந்த ஒளி வீசுவதும், இந்த உலகில் உள்ளதும் ஆகிய அர்ச்சாவதாரத்தின் அனுபவத்தையும், நித்யஸூரிகளுடைய பரமபதத்தையும் எனக்குக் காண்பித்து தந்து, மோகஷ ஆனந்தமாகிய கைங்கர்ய இன்பத்தையும் முறையாக அளிப்பான்.

அவதாரிகை - பரமோதாரனானவன் என் கவிக்குத் தன்னை விஷயமாக்கி வைத்த பின்பு இதர ஸ்தோத்ரத்துக்கு அதிகாரியல்லேன் என்கிறார்.

விளக்கம் - “மிகுந்த தாராளமான அவன், எனது கவிக்குத் தன்னை விஷயமாக்கி வைத்தான். ஆகவே மற்றவர்களைத் துதிப்பதற்கு நான் ஏற்றவன் அல்லன்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வாய்கொண்டு இத்யாதி) வாய் வந்தபடி சொல்லவல்லார் இவரேயிறே. “ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய” - “ஐயரையும், ஆய்ச்சியையும் அநுவர்த்தித்துப் பெருமாள் காடேற எழுந்தருளாநின்றார்; நானும் அவரை அநுவர்த்தித்துப் போகிறேன்” என்று இளையபெருமாள் அறிவிக்க, உமக்கு முடி வேணுமென்று, அபேசைஷயுண்டாகில், “முடி சூடுகைக்கு போக்யனாயிருப்பானொருவன் வேணும்” என்றதுக்கு ஈடாக நோன்பு நோலேனோ? அவரை அநுவர்த்திக்கைக்காகவன்றோ நான் உம்மைப் பெற்றது; “ஸுஹ்ருஜ்ஜநே ராமே ஸ்வநுரக்த:” - உபதேச நிரபேசுமாகப் பெருமாள் திருவடிகளுக்கு நீரே பரிவரிறே; நான் இன்றிருந்து சொல்லவேண்டுவதொன்று உண்டோ? அடிமையிலுண்டான ருசி செவி கண்ணாகக் கண்டு அடிமை செய்யுமவரிறே. அன்றிக்கே, “ஸ்வநுரக்தஸ் ஸுஹ்ருஜ்ஜநே” - “கருமுகை மாலையை வெய்யிலிலே யிட்டாற்போலே, பெருமாள் தம் ஸௌகுமார்யம் பாராதே பித்ரநுவர்த்தநம் பண்ணிக் காட்டிலே போகாநின்றார். என் புகுருகிறதோ?” என்று வயிறொரிந்திருக்கிற ஸுஹ்ருஜ்ஜநங்களுக்கு நல்லீரிறே. ஸுஹ்ருஜ்ஜநமென்கிறது திருத்தாயார் தொடக்கமான படைவீட்டிலுள்ளாரை, அவர்களுக்கு வேர்ப்பற்றான இவரை நோக்கித் தாரீரென்றும், “ராமே” நடக்கை மிகையாம்படி, வெறுமனையிருந்தாலும் ஆகர்ஷகமான வடிவழகை யுடையவர். “ராமே ப்ரமாதம் மாகார்ஷி:”.

விளக்கம் - (வாய்கொண்டு இத்யாதி) - கவிபாடுதல் என்பது வாயைக் கொண்டு மட்டுமே இயலும் என்றுள்ளபோது இங்கு “வாய் கொண்டு” என்று ஏன் சிறப்பித்துக் கூறவேண்டும்? அதாவது இவருக்கு வாய் படைக்கப்பட்ட காரணம் ஸர்வேச்வரனைத் துதிப்பதற்காகவே ஆகும் என்பதே கூறப்பட்டது. அடுத்து

இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (40-5) - ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய ஸ்வநுரக்தஸ் ஸுஹ்ருஜ்ஜநே ராமே ப்ரமாதம் மாகர்ஷீ: புத்ர ப்ராதரி கச்சதி - (லக்ஷ்மணனிடம் சுமத்திரை கூறுவது) எனது புத்திரனே! நீ வனவாசம் செய்வதற்காகவே பிறந்தாய். நண்பர்களிடம் மிகுந்த அன்புள்ள நீ, கானகத்தில் இராமனுடன் உள்ளபோது கவனக்குறைவாக இருந்துவிடக்கூடாது - என்ற ச்லோகத்தை வ்வ்யாக்யானம் செய்கிறார். (ஸ்ருஷ்டஸ்ய வநவாஸாய) - “தந்தை மற்றும் தாய் கூறியதை ஏற்று இராமன் கானகம் புகத் தயாராக உள்ளான். நானும் அவனுடன் செல்கிறேன்”, என்று லக்ஷ்மணன் கூறினான். அப்போது சுமித்திரை லக்ஷ்மணனிடம், “உனக்கு முடி சூடவேண்டும் என்ற விருப்பம் எனக்கு இருந்திருந்தால் அல்லவோ முடிசூடிக் கொள்ளத் தகுதியான ஒருவன் வேண்டும் என்று நான் நோன்பு நோற்றிருப்பேன்? உன்னை நான் பெற்றதே அவன் பின்னே செல்வதற்காக அல்லவோ?”, என்றாள். தொடர்ந்து, (ஸுஹ்ருஜ்ஜநே ராமே ஸ்வநுரக்த:) - உனக்கு உபதேசம் செய்யவேண்டிய அவசியம் இன்றி இராமனுடைய திருவடிகளுக்கு நீயே பாதுகாப்பு அல்லவோ? நான் புதிதாக இந்த விஷயத்தில் ஏதும் கூறவேண்டுமோ? அடிமைத்தனத்தில் உள்ள ருசி காரணமாக நீ உனது செவியையே கண்ணாகக் கொண்டு அவனுக்கு அடிமை செய்வாய் அல்லவோ? அல்லது இதற்கு வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். (ஸ்வநுரக்தஸ் ஸுஹ்ருஜ்ஜநே) - “கருமுகை மாலையை வெயிலில் இடுவது போன்று, இராமன் தன்னுடைய திருமேனியின் மென்மையை எண்ணாமல், தந்தை கூறிய சொற்களை ஏற்றுக் கானகம் புறப்பட்டான். இதனால் என்ன நிகழுமோ?”, என்று தவித்தபடி உள்ள ஸாதுக்களுக்கு நீ நண்பன் அல்லவோ? “ஸுஹ்ருஜ்ஜநம்” என்பதன் மூலம், தாயாகிய கௌசலை தொடக்கமாக உள்ள அனைவரும் கூறப்பட்டனர். அவர்களுக்கு ஆணிவேர் போன்றுள்ள இராமனை நீ பாதுகாப்பாகக் காக்கவேண்டும். (ராமே) - இராமன் வெறுமனே நின்றாலும், இருந்தாலும், கிடந்தாலும் கவர்ந்து இழுக்கும் அழகு கொண்டவன்; இத்தகைய அழகானது மிகவும் மேம்படும்படியாக நடக்கிறான்; அந்த அழகானது, அனைத்திலும் மிகையானது. இதனை “ராமே ப்ரமாதம் மாகர்ஷீ:” என்று வரிசைப்படுத்த வேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - “பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த:” என்று அவதார காலமே தொடங்கி, அந்வயத்தில் தரித்து, வ்யதிரேகத்தில் தரியாதவர்க்கு, இன்றாக ஒரு ப்ரமாதம் புகருகைக்கு ஸங்கையில்லையிறே; ஸம்பாவிதமானதொன்றைச் சொல்லுகிறாளாக வேணுமே. “ப்ராதரி கச்சதி” அவர் உம்முடைய முன்னே நடப்பர்கிடர்; அவ்வழகிலே கண் வைத்து, நீர் அதிகரித்ததுக்குச் சோர்வு பிறவாதபடி குறிக்கொள்ளும். “அக்ரத: ப்ரயயெள” நடைச்சக்ரவத்துப் பிடிக்கலாம்படி. “ஆடல் பாடல்” இத்யாதி. (வாய்கொண்டு இத்யாதி) அவன் தன்னையேத்துகைக்குத் தந்த வாயைக்கொண்டு ஸுத்ரரைக் கவிபாடுகைக்குப் பிறந்தவனல்லேன். நான் பிறரைக் கவிபாடினால் என்னுடைய ஸ்ருஷ்டி ப்ரயோஜனம் அவன் பெற்றானாம்படியென்? “ஸ்வமுத்திச்ய” விறே ஸ்ருஷ்டி. (ஆய் கொண்ட இத்யாதி) நீர் “அவனைக் கவிபாடக் கடவேன்” என்றிருந்தாலும், வேதங்களும் “யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே” என்று மீளுகிற விஷயமன்றோ? கவிபாடப்போமோ? என்ன; அவன் “பக்தாநாம்” என்கிறபடியே தன்னை எனக்கு ஆக்கிவைத்தான்; எனக்குக் கவிபாடக் குறையென்? என்கிறார். (ஆய்கொண்ட சீர்) ஆயப்பட்ட சீர், ஹேய ப்ரத்யநீக கல்யாணகுணங்கள்.

விளக்கம் - இராமாயண பாலகாண்டம் (18-27) - பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த: - சிறுவயது தொடங்கியே இராமனிடம் லக்ஷ்மணன் மிகுந்த அன்பு கொண்டவன் - என்பதற்கு ஏற்ப, தனது அவதாரகாலம் தொடக்கமாகவே, “அவனுடன் சேர்ந்து இருந்தால் பொறுத்துக்கொள்ளுதல், சேர்ந்து இல்லாதபோது பொறுக்காமல் இருத்தல்” என்றபடி உள்ள லக்ஷ்மணன் இன்று மயங்கி, இராமனைக் கவனிக்காமல் இருப்பதற்கு வாய்ப்பு உண்டோ என்ற சந்தேகம் அவசியம் இல்லை அல்லவோ? ஆனால் ஒரு சில நிகழ்வுகளால் இது போன்று நடக்கலாம் என்று கூறினாள். அவை என்ன? (ப்ராதரி கச்சதி) - இராமன் உன் முன்பே நடந்து செல்வான். அந்த அழகைக் கண்ணுற்று நீ அதில் ஈடுபடும்போது உனது மனம் தளர்ச்சி போன்றவற்றை அடையாமல் பார்த்துக் கொள்வாயாக. ஆனால் இவ்விதம் இராமனின் நடையில் ஈர்ப்பு இருக்குமோ என்றால், இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (11-1) - அக்ரத: ப்ரயயெள - நடைச்சக்ரவர்த்தி வந்தான் - என்று விருது அளிக்கலாம்படி இருக்கும். பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-6-4) - ஆடல் பாடல் - க்ருஷ்ணனுடைய புல்லாங்குழல் ஓசையில் மயங்கி ஆடல் பாடல்

ஆகியவற்றைத் தவிர்த்தார்கள் - என்றது காண்க. (வாய்கொண்டு இத்யாதி) - அவனைப் புகழ்வதற்காகவே எனக்கு அவன் அளித்த வாய் கொண்டு, தாழ்ந்த மனிதர்களைக் கவிபாட நான் வல்லவன் அல்லன். நான் மற்றவர்களைக் குறித்துக் கவிபாடினால் என்னைப் படைத்ததன் பயனை அவன் எவ்விதம் பெறுவான்? ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் - ஸ்வமுத்திச்ய - தன்னை முன்னிட்டு அல்லவோ ஸ்ருஷ்டிக்கிறான் - என்றது காண்க. (ஆய் கொண்ட இத்யாதி) - ஒரு சிலர் நம்மாழ்வரிடம், "நீவிர் அவனைக் குறித்துக் கவிபாடக் கடவேன் என்று உரைக்கிறீர். ஆனால் அவனோ வேதங்களாலும், தைத்திரீயத்தில் - யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே - வாக்கும் மனமும் திரும்பின - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவன் அல்லவோ? அவனை உம்மால் கவிபாட இயலுமோ?", என்றனர். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். அவன், ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் - பக்தாநாம் - பக்தர்களுக்காக - என்பதற்கு ஏற்ப, பக்தர்களுக்காகவே தன்னை வைத்துக் கொள்வது போன்று, எனக்காகவே தன்னை மாற்றி வைத்துக்கொண்டான். இவ்விதம் உள்ளபோது அவனை நான் கவிபாட என்ன தடை உள்ளது? (ஆய்கொண்ட சீர்) - ஆராயப்பட்ட குணங்ககள். அனைத்து தோஷங்களுக்கும் எதிர்த்தட்டாக உள்ள திருக்கல்யாண குணங்கள்.

வ்யாக்யானம் - (வள்ளல்) பரமோதாரன். (ஆழிப்பிரான்) இக்குணங்களைக் காத்தாட்டவல்ல பரிகரத்தையுடையவன். (எனக்கே உளன்) என் கவிக்கே தன்னை விஷயமாக்கினான். (ஆழிப்பிரான் இத்யாதி) தானும் தன் பரிகரமுமாயிருக்கிற இருப்பை எனக்குக் கவிப்பாடலாம்படி எனக்கு விஷயமாக்கினான். "வலக்கையாழி" இத்யாதி. (சாய் கொண்ட இம்மையும் சாதித்து) ஒளியையுடைத்தான ஐஹிக ஸுகத்தையும் தந்து, சாய் - ஒளி, கொள்கை - உடைத்தாகை. மோஷ ஸுகத்திலும் நன்றாம்படி ஐஹிகத்திலே ஸ்வாநுபவமே யாத்ரையாம்படி பண்ணித்தருகை. (சாதித்து) ஐஹிகங்களோடு மேலுள்ளவற்றோடு வாசியற அவனே ஸாதநமாகக் காணும் இவர் பெறுவது.

விளக்கம் - (வள்ளல்) - மிகுந்த தாராள குணம் கொண்டவன். (ஆழிப்பிரான்) - இத்தகைய குணங்களைப் பாதுகாப்பாக பக்தர்களிடம் கொண்டு சேர்க்கவல்ல பரிகரங்களைக் கொண்டவன். (எனக்கே உளன்) - எனது கவிக்கு ஏற்றபடி தன்னை

விஷயமாக்கிக் கொண்டான். (ஆழிப்பிரான் இத்யாதி) - தானும் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களும் என்றுள்ள தனது இருப்பை, எனக்குக் கவிபாடலாம்படியாகத் தன்னை எனக்கு விஷயமாக்கிக் கொண்டான். திருவாய்மொழி (6-4-9) - வலக்கை ஆழி - என்பது காண்க. (சாய் கொண்ட இம்மையும் சாதித்து) - சாய் என்றால் ஒளி, அதாவது ஒளியுடைய இந்த உலகத்தில், தன்னைக் குறித்த அனுபவம் என்பதே வாழ்க்கை என்றாக்கிக் கொடுத்து. (சாதித்து) - இந்த உலகம் மட்டும் அல்லாமல் பரமபதம் என்பதற்கும் எந்த வேறுபாடும் இன்றி, “அவனே உபாயமாக நிற்கும் நிலை” என்பதை இவர் அடைந்தார்.

வ்யாக்யானம் - (வானவர் நாட்டையும்) குடியிருப்பாரோபாதியாயிற்று பரமபதத்தில் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுக்கு; ப்ராப்திதேசம் நித்யஸூரிகள் இட்ட வழக்காயிருக்கும். “பவத் விஷய வாஸிந:” என்னுமதுவும் தன் பக்கலிலேயாயிருக்கிறது. (நீ கண்டு கொள் என்று) “க்ருதம் தசகுணம் மயா” என்று ஸ்ரீபண்டாரத்தை வளர்த்து வைத்து, பெருமாள் மீண்டெழுந்தருளினபோதே ஸ்ரீபரதாழ்வான் காட்டிக்கொடுத்தாற்போலே. வானவர் நாட்டையும் நீ கண்டுகொள் என்கையாலே முன்பே அங்கே உளரான நித்யஸூரிகளோடு இன்று புக்கவனோடு வாசியற்றிருக்கை. அன்று ஈன்ற கன்றின்பக்கம் வாத்ஸல்யத்தாலே முன் ஈன்ற கன்றைக் காற்கடைக் கொள்ளும் ஸூரபியைப்போலே. “த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே” இத்யாதிவத்.

விளக்கம் - (வானவர் நாட்டையும்) - பரமபதம் என்பது நித்யஸூரிகளுடையது என்றால், அவனுடைய இடம் எது என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். பரமபதத்தில் குடியிருக்கின்ற அவர்களைப் போன்று ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் உள்ளான். அடையக்கூடிய அந்த இடமானது, நித்யஸூரிகள் கூறுவதற்கு ஏற்ப நடப்பது என்பதாக இருக்கும். இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (1-20) - பவத் விஷய வாஸிந: - இராமனிடம் முனிவர்கள், “உன்னுடைய இடத்தில் வசிக்கும் நாங்கள்” - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதாகும். (நீ கண்டு கொள் என்று) - இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (127-55) - க்ருதம் தசகுணம் மயா - உனது ஒளியால் அனைத்தும் என்னால் பத்து மடங்கு செய்யப்பட்டது - என்பதற்கு ஏற்ப ஸ்ரீபண்டாரத்தை வளர்த்து வைத்து, இராமன் மீண்டும் அயோத்திக்கு வந்தபோது பரதாழ்வான்

காண்பித்துக் கொடுத்தது போன்று “வானவர் நாட்டை நீ கண்டுகொள்” என்று கூறுகிறார். அங்கு முன்புள்ள நித்யஸூரிகளுடன், இன்றளவும் புதியதாக வருபவர்களுடன் எந்த வேறுபாடும் இன்றி உள்ளவன். அன்று ஈன்றெடுத்த கன்றின் மீது உள்ள வாத்ஸல்யம் காரணமாக முன்பு ஈன்ற கன்றை அலட்சியம் செய்யும் பசு போன்றாகும். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (41-4) - த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே - இராமன் விபீஷணனிடம், “நீ சிறிது வருத்தத்துடன் இருந்தாலும் சீதையால் எனக்கு என்ன பயன்?”, என்றான் - என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (என்று) இப்படியே ஆதரத்தோடே சொல்லி. (வீடும் தரும்) கைங்கர்ய ஸுகத்தைத் தரும். “மோசுஷா மஹாநந்த:”. (நின்று நின்றே) “இப்படி முழுக்கக் கொடுத்தாலும், ‘இவனுக்கு நாம் ஒன்றும் செய்யப் பெற்றிலோம்’ என்று, ‘ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ மே’ என்று திருவுள்ளத்தாலே மிறுக்குப்பட்டு நிற்கும்” என்று நம் ஆசார்யர்கள் நிர்வஹிக்கும்படி. ஒரு தமிழன் “அடைவடைவே தரும் சொன்னவற்றை” என்றான். முதல் ஐஹிகத்தில் அநுபவிப்பித்து, பின்பு ஒரு தேச விசேஷத்தைக் காட்டிக் கொடுத்து, பின்பு கைங்கர்ய ஸுகத்தைக் கொடுக்கும்” என்று. அதவா, “சாய் கொண்ட” இத்யாதிக்கு, ஐஹிகத்தில் ஸ்வாநுபவ ஸ்ம்ருத்தியையும், தேச விசேஷ ப்ராப்தியையும், கைங்கர்ய ஸுகத்தையும் தருமிடத்தில், ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்கத் தருமென்றுமாம்.

விளக்கம் - (என்று) - இப்படியாக மிகவும் பாசத்துடன் உரைத்து. (வீடும் தரும்) - வீடு என்றால் மோசுஷம். ஆனால் அத்தகைய மோசுஷமானது இன்பத்தை அளிக்குமோ என்றால், அதன் மூலம் கிட்டுகின்ற கைங்கர்ய ஆனந்தத்தை அளிப்பவன். நிகண்டுவில் - மோசுஷ: மஹாநந்த: - மோசுஷம் என்பது மஹா ஆனந்தம் - என்றது காண்க. (நின்று நின்றே) - இவ்விதம் அனைத்தையும் அளித்தபோதிலும், “நாம் இவனுக்கு ஏதும் அளிக்கவில்லையே”, என்று, ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ மே - த்ரௌபதியிடம் கடன்பட்டவன் போன்று நின்றான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தனது திருவுள்ளம் துன்பத்தில் ஆழ்ந்தபடி நிற்பான் என்று நம்முடைய பூர்வாசார்யர்கள் உரைப்பர். அல்லது, “தான் கூறியதை முற்றிலுமாக அளிப்பான்”, என்றும் பொருள் கொள்வர். முதலில் இந்த உலகத்தில் உள்ள இன்பங்களை அளித்து, அதனை அனுபவிக்கச் செய்து, பின்னர் பரமபதத்தை

அளித்து, தொடர்ந்து அங்கு கைங்கர்ய சுகத்தை அளிக்கிறான் என்று கருத்து. அல்லது இந்த உலகத்தில் அனுபவத்தின் நிறைவை அளித்து, பரமபதத்தை அளித்து, அங்கு கைங்கர்ய சுகத்தையும் தரும்போது, பொறுக்க பொறுக்க அளிப்பான் என்றும் கூறலாம்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 104)

99. தற்கச் சமணரும் சாக்கியப் பேய்களும் தாழ்சடையோன்

சொற்கற்ற சோம்பரும் சூனிய வாதரும் நான்மறையும்

நிற்கக் குறும்புசெய் நீசரும் மாண்டனர் நீள் நிலத்தே

பொற்கற்பகம் எம் இராமானுச முனி போந்த பின்னே

விளக்கவுரை – வீணான வறட்டு வாதங்கள் கொண்டு சமணர்கள்; பேய் போன்று நம்மை எது பற்றியுள்ளது என்று அறியாமல் உள்ள பௌத்தர்கள்; தன்னை ஸர்வேச்வரன் என்று வியந்து இந்த உலகம் ஆராதனை செய்யவேண்டும் என்று எண்ணம் கொண்டும், அதற்குத் தகுதியாக ஜடாமுடியைத் தரித்துள்ள ருத்ரனின் உபதேசங்களின் வழி நிற்கும் பாசுபதர்கள்; ப்ரமாணம் போன்ற ஏதும் இல்லை என்றும், அனைத்தும் சூன்யமே என்றும் வாதம் செய்யும் மாத்யமிக்கர்கள்; மேலே கூறியவர்கள் போன்று அல்லாமல், வேதங்கள் உண்மையான ப்ரமாணமே என்று ஏற்றபோதிலும் அவற்றுக்குத் தவறான விளக்கம் உரைக்கும் பாஸ்கர, யாதவப்ரகாச மதத்தினர்கள்; இந்த ப்ரக்ருதி மண்டலம் மட்டுமே கர்மம் செய்தபடி உள்ளது, ப்ரக்ருதி தவிர வேறு ஈச்வரன் இல்லை, ப்ரக்ருதி - புருஷன் குறித்த விவேகம் ஏற்படுவதே மோக்ஷம், ஆத்ம ப்ரபத்தி என்பதே மோக்ஷம் என்று பலவிதமாகப் புலம்புபவர்கள் - இப்படிப்பட்ட அனைவருடைய கதியும் நீண்ட பரப்புள்ள இந்தப் பூமியில் என்ன ஆயிற்று என்றால் - இந்த உலகில் உள்ளவர்களுக்கு மட்டும் அல்லாமல் தேவர்களுக்கும் கற்பக மரம் போன்றவரும்,

இந்த உலகில் பலரும் இருக்க இந்த உலகில் ஒரு சிறு பொருளாக உள்ள என்னைக் காப்பாற்ற வந்தவரும் ஆகிய எம்பெருமானார் அவதரித்தவுடன் – தங்களுடைய தத்துவங்கள் அனைத்தும் ஓய்ந்து மாண்டனர்.

அவதாரிகை – கீழ்ப்பாட்டிலே எம்பெருமானாரை ஆச்ரயித்த பின்பு, “நம்மை நம் வசத்தே விடுமே” என்று இவர் மஹாவிச்வாஸத்தோடே சொன்னவாரே; “அது ஸத்யம். ஆனாலும் ஸம்யக் ஜ்ஞாநமும், ததநுரூபமான அநுஷ்டாநமும் இவ்விரண்டையும் அடைவே அறிவிப்பிக்க கடவதான வேதம் நடையாடாதபடி அதை மூலையடியே நடப்பித்துக் கொண்டு உபத்ரவ காரிகளான பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகள் தனிக்கோல் செலுத்தும் தேசமென்பது” என்ன; ஸமஸ்த புருஷார்த்த ப்ரதத்வத்தாலே “கற்பகம்” என்று சொல்லப்படுகிற எம்பெருமானார் இந்த மஹாப்ருதிவியிலே அவதரித்த பின்பு அப்படிப்பட்ட நீச ஸமய நிஷ்டரெல்லாரும் ஸமூலகமாக நஷ்டமாய்ப் போனார்க ளென்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் இவர், “எம்பெருமானாரை அண்டி நின்ற பின்னர் நம்மை நம்முடைய மனதிற்கு ஏற்றபடி நடக்க எம்பெருமானார் விட்டுவிருவாரோ?”, என்று மஹாவிச்வாஸத்துடன் உரைத்தார். இதனைக் கேட்ட ஒரு சிலர் அமுதனாரிடம், “அது ஸத்யமே ஆகும். ஆனால் சரியான ஞானம் மற்றும் அதற்கு ஏற்றபடியான செய்கைகள் போன்ற இரண்டையும் முழுவதுமாக அறிவிப்பது வேதமே ஆகும்; அத்தகைய வேதமானது இந்த உலகில் பரவாதபடி அதனை ஒருபுறம் தள்ளி விட்டு, இதன் மூலம் நல்லவர்களுக்கு உபத்ரவம் செய்கின்ற தாழ்ந்த மதங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் தங்களுடைய கொள்கைகளைப் பரப்பியபடி உள்ள இடமாக அல்லவோ இந்தப் பூமி உள்ளது?”, என்றனர். இதற்கு அமுதனார் அவர்களிடம், “அனைத்துவிதமான புருஷார்த்தங்களையும் வெளியிடுவதன் காரணமாக ‘கற்பகம்’ என்று கொண்டாடப்படும் எம்பெருமானார், இந்தப் பரந்த பூமியில் அவதரித்த பின்னர், அப்படிப்பட்ட தாழ்ந்த மதங்கள் அனைத்தும் அடியுடன் அழிந்தன”, என்று உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – (தற்கச் சமணரும்) “தருக்கினால் சமண் செய்து” என்கிறபடியே, ப்ரமாணாநுகுணங்களா யிருந்துள்ள தர்க்கங்களாலன்றிக்கே, ஸ்வாபிநிவசாநுகுணங்களான தர்க்கங்களாலே ஒரு மதத்தைக் கற்பித்து, அதைப் பரிபாலித்துக் கொண்டு போருகிற ஆர்ஹதரும். அன்றிகே (தற்கச் சமணரும்) பரமாணுகாரண வாதிகளாய், “பாஷாண கல்பா முக்தி:” என்றும் சொல்லுகிற நையாயிக வைசேஷிகர்களும் வேத வைதிக ப்ரத்வேஷிகளான ஜைநரும் என்னவுமாம். சமணரும் என்றது சஷபணகர் என்றபடி. நையாயிகரும் வைசேஷிகரும் தர்க்க ப்ரதநவாதிகளாகையாலே, தற்கர் என்று அவர்களை நிர்தேசிக்கத் தட்டில்லை.

விளக்கம் - (தற்கச் சமணரும்) - தருக்கினால் சமண் செய்து - என்பதற்கு ஏற்ப தகுந்த ப்ரமாணங்களின் அடிப்படையில் உள்ள தார்க்கங்கள் மூலமாக அல்லாமல், தாங்களாகவே உண்டாக்குகின்ற தர்க்கங்கள் மூலமாக ஒரு மதத்தை ஏற்படுத்தி, அதனை வழி நடத்திக் கொண்டு போகின்ற ஆர்ஹதர். அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம். (தற்கச் சமணரும்) - பரமாணுக்களே அனைத்திற்கும் காரணம் என்று உரைத்து, பாஷாண கல்பா முக்தி: - என்று கூறுகின்ற நையாயிக வைசேஷிகர்கள் மற்றும் வேதத்திற்குப் புறம்பாக நிற்கின்ற ஜைனர்கள் எனலாம். சமணர் என்றால் சஷபணகர் என்று பொருள். நையாயிகர்களும் வைசேஷிகர்களும் தர்க்கத்தையே முதன்மையாகக் கொண்டவர்கள் என்பதால் அவர்களை “தற்கர்” என்று கூறுவதில் தவறில்லை.

வ்யாக்யானம் – (சாக்கியப் பேய்களும்) வேத பாஹ்யரை என்னும்போது, இரண்டாம் விரலுக்கு விஷயமாம்படி ஆர்ஹதரோடு தோள்தீண்டியாய், த்யாஜ்ய உபாதேய விவேக க்லேசமமின்றிக்கே, க்ரஹீத க்ராஹிகளான பெளத்தரும். சாக்கியர் என்றது சாக்யர் என்றபடி. ஜைனநாகிறார்கள், “அங்கீக்ருத்ய து ஸப்த பங்கி குஸ்ருதிம் ஸ்யாத் அஸ்தி நாஸ்தி ஆத்மிகாம் விச்வம் த்வத் விபவம் ஜகத் ஜிநமதே நைகாந்தம் ஆசஷாதே பிந்நாபிந்நம் இதம் ததா ஜகதுஷே வந்த்யா மம அம்பா இதிவத் நூத்ந ப்ரஹ்மவிதே ரஹ: பரம் இதம் ரங்கேந்த்ர தே சஷாதாம்” என்கிறபடி கார்ய காரண ரூபேண ஜகத்து பிந்நாபிந்நமாயும், நித்யாநித்யமாயும், ஸத்யாஸத்யமாயுமிருக்கும் என்றும், “ஸ்வதேஹமாநாஹ்யாத் மாநோ மோஹாத் தேஹாபிமாந: க்ருமிகீடாதி தேஹபஞ்ஜர வர்த்திந:” என்கிறபடியே ஆத்மாக்கள்

ஸ்வ ஸ்வ கர்மாநுகுணமான சரீரங்களுடைய பரிணாமத்தையே தங்களுக்கு பரிணாமாகக் கொண்டிப்பார்கள் என்றும், “ப்ராணி ஜாத மஹிம் ஸந்த: மநோ வாக்காய கர்மபி: திகம்பராச் சரந்த்யேவ யோகிநோ ப்ரஹ்மசாரிணா: மயூரபிஞ்ச ஹஸ்தாஸ்தே க்ருதவீராஸ நாதிகா: பாணிபாத்ரேஷு புஞ்ஜாநா: லாநகேநாச்ச மௌநிந: ஸதா சஷபணகாசர்யா க்ருதமந்த்ரா துராஸதா: குருபதிஷ்ட மார்கேண ஜ்ஞாந கர்ம ஸமுச்சயாத் மோக்ஷோ பந்த விரக்தஸ்ய ஜாயதே புவி கஸ்யசித்” என்கிறபடியே, மல தாரண ஹிம்ஸாதிகளாலும் ஆத்மாஜ்ஞாநத்தினாலும் ப்ரக்ருதி விநிர்முத்தராய் ஊர்த்த்வ கதியை ப்ராபியா நிற்கை மோக்ஷம் என்றும் வேதாந்த விருத்தார்த்தங்களை வாய் வந்தபடி பரக்கச் சொல்லுமவர்கள்.

விளக்கம் - (சாக்கியப் பேய்களும்) - “வேதங்களுக்குப் புறம்பாகப் பொருள் கூறுபவர்கள்” என்று உரைக்கும்போது இரண்டாவது விரலால் சுட்டிக் காண்பிப்பதற்கு ஏற்றபடியாக, ஆர்ஹதர்களோடு உறவாகின்றவர்களும், “எதனை ஏற்கவேண்டும், எதனைக் கைவிட வேண்டும்” என்று அறியாமல் உள்ளோம் எனத் துன்பம் அடையாதபடி கைக்கொள்ளத் தகாதவற்றைக் கைக்கொள்கின்றவர்களும் ஆகிய பௌத்தர்கள். சாக்கியர் என்றால் சாக்யர் என்பதாகும். ஜைனர்கள் யார்? ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (2-12) - அங்கீக்ருத்ய து ஸப்த பங்கி குஸ்ருதிம் ஸ்யாத் அஸ்தி நாஸ்தி ஆத்மிகாம் விச்வம் த்வத் விபவம் ஜகத் ஜிநமதே நைகாந்தம் ஆசக்ஷதே பிந்நாபிந்நம் இதம் ததா ஜகதுஷே வந்த்யா மம அம்பா இதிவத் நூத்ந ப்ரஹ்மவிதே ரஹ: பரம் இதம் ரங்கேந்த்ர தே சக்ஷதாம் - ஸ்ரீரங்கநாதா! இருக்கும், இல்லாமல் இருக்கும், இருக்கவும் இருக்கும் இல்லாமலும் இருக்கும் என்பது போன்ற ஏழு விதமான வாதங்களை முன்னே வைத்து ஜைனர்கள் செய்வது என்ன - உன்னுடைய விபூதியாக உள்ள அனைத்து உலகங்களையும் தங்கள் தவறான வாதங்களுக்கு இலக்காக்கி விடுகின்றனர். மேலும் சிலர் இந்த உலகங்களை ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்றும், இந்த உண்மை புரிந்துவிட்டால் ப்ரஹ்மத்திற்கும் உலகத்திற்கும் வேறுபாடு இல்லை என்றும் ஏதேதோ கூறுகின்றனர். இவர்களின் சொற்கள் எப்படி உள்ளது என்றால் - எனது தாய் மலடி - என்று அவர்களே கூறுவது போன்று உள்ளது. இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு ஜைனர்கள் தங்களது மிகவும் உயர்ந்த ரஹஸ்ய உபதேசங்களைச் செய்யட்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப கார்யகாரண ரூபமாக உள்ள இந்த ஜகத்தானது பிரிந்தும் பிரியாமலும், நித்யமாகவும் அநித்யமாகவும், ஸத்யமாகவும் அஸத்யமாகவும் இருக்கும் என்றும், ஸ்வதேஹமாநாஹ்யாத் மாநோ மோஹாத் தேஹாபிமாந:

க்ருமிகீடாதி தேஹபஞ்ஜர வர்த்திந: - என்பதற்கு ஏற்ப ஆத்மாக்கள் தங்களுக்கு உரிய கர்மங்களுக்கு ஏற்றபடியாக உள்ள சரீரங்களுடைய அளவையே கொண்டிருப்பர் என்றும், ப்ராணி ஜாத மஹிம் ஸந்த: மநோ வாக்காய கர்மபி: திகம்பராச் சரந்த்யேவ யோகிநோ ப்ரஹ்மசாரிணா: மயூரபிஞ்ச ஹஸ்தாஸ்தே க்ருதவீராஸ நாதிகா: பாணிபாத்ரேஷு புஞ்ஜாநா: லூநகேநாச்ச மௌநிந: ஸதா சஷபணகாசர்யா க்ருதமந்த்ரா துராஸதா: குருபதிஷ்ட மார்கேண ஜ்ஞாந கர்ம ஸமுச்சயாத் மோசேஷா பந்த விரக்தஸ்ய ஜாயதே புவி கஸ்யசித் - என்பதற்கு ஏற்ப அஹிம்ஸை போன்றவற்றாலும் ஆத்மஞானத்தாலும் இந்த ப்ரக்ருதியிலிருந்து விடுபட்டு மேலே செல்வதே மோசஷம் என்றும், இப்படியாக வேதாந்தங்களுக்கு முரணாகத் தங்கள் வாய்க்கு வந்தவற்றை உரைப்பவர்கள் ஆவர்.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்